

Звучить так, ніби я змусила їх чекати вічність, хоч насправді прийшла досить швидко. Що ж, мене це аніскі-лечки не дивує.

— З одним із членів нашого екіпажу виникло прикре непорозуміння, і я хочу почути твою думку з цього приводу.

Батько киває підлеглим — і ті підштовхують закуту Змію поближче до мене. У ніс вдаряє суміш страху, поту та крові.

— Цю паскудницю, — продовжує він, — зловили на гарячому, коли вона крапа воду з бочки.

У мене аж дух перехоплює. Крадіжка припасів — це смертельний злочин. Не хочеться й думати, яке покарання вже прийняла ця жінка. Андерс! Так, її звать Андерс, на решті згадую я, але легше від цього не стає.

— Що б ти зробила з цією злодюжкою?

Здається, кімната йде обертом — таке важке це питання, і нема куди від нього заховатись.

Я роблю глибокий вдих і шкірою відчуваю кожнісінький погляд. Всі чекають моєї відповіді, готові погасити будь-який натяк на мою слабкість. Поглядом стрічаюся із винуватицею. В її очах — відчай і водночас надія на пощаду. Ясна річ, не в моїх силах пробачити її. Відомо, на що заслуговують злодії — позбутися якоїсь кінцівки згідно із ступенем злочину. Та я не уявляю, як буде правильно: відрубати їй руку чи язика? Від усвідомлення цієї можливості — керувати долею людини — мене розбирає сміх. Це справжнє шаленство, хоча цій жінці зовсім не весело.

— Дійсно, вона вчинила тяжкий злочин, — врешті промовляю, щосили підтримуючи вдаваний авторитетний тон, — і не заслуговує пощади.

Поглядом стрічаюся з батьком, в його оці жевріють іскри тріумфу.

— Зараз киньте її на гауптвахту, а потім висадимо її на берег. Нехай відчує істинний смак спраги.

Мої слова вмить гасять іскру задоволення на батьковому обличчі. Я помилилася. Він волів би почути зовсім інше. Кидаю погляд на Бронна, чекаю від нього хоч якусь крихту розуміння, захоплення чи поваги. Але він, як завжди, мовчить, обличчя немов кам'яне, і тоді в мені закипає лють. Що ж, обійдуся без його підтримки.

Андерс наче відчуває, що їй загрожує, і заходиться благи в мого батька прощення. Та один із вартових сильним ударом в лице змушує її замовкнути.

Батько наказує Кліву:

— Зроби це!

Жорстокий усміх перекошує Клівове обличчя. Ступивши всього три кроки, він опиняється коло бранки і перерізає їй горло. Пазур махає крильми; важко збагнути, що він прагне цим сказати: «ганьба» чи «так і треба». Мене нудить від блискавичності цього рішення, від брутальності, проте змушую себе не відводити очей. Правду кажучи, саме тому мене й покликали. Андерс все одно померла б — такий її присуд; однак батько сподівався, що саме я віддам наказ. Він добре знає, що я далеко не вперше споглядаю останній спалах життя в очах того, хто вмирає;

— Зроби це, — батьків голос у запалі аж тремтить.

Я встромлюю лезо у ніжну плоть своєї долоні і відчуваю, як лице обпікає сором. Краплі крові прудко виринають на поверхню ще до того, як я повільними круговими рухами розтираю їх другою долонею. Далі кров крапає на підлогу.

— Це видовище не приносить мені жодного задоволення, — говорить батько, проте його усмішка із відтінком садизму промовляє інше, — зрозумій, все це задля твого ж добра.

Він повторює це щоразу, коли хоче вибити з мене слабкість та нерішучість. Колись я вірила йому. А зараз роблю все, аби тільки вижити.

Направду, це не дуже боляче, адже потрібно зовсім трішки крові — лише малесенький надріз. Цього достатньо, щоб нагадати мені про його авторитет; якраз вистачить, щоб мене принизити. Я слухаю звичний батьків монолог про те, як він прагне мене захистити. Він торочить, що я — найлютіший ворог сама ж собі. Якби я була слухняна, то порятувала себе від болю, і все б обійшлося без оцих настанов...

— Ми воїни, Мерріан, а воїн не має права бути слабким!

Батько підходить і забирає свого кинджала. Мене аж млоїть від усвідомлення, що глибоко в душі я досі очікую його похвали; ніби жадаю повернути час, коли я його обожнювала — перш ніж почала боятися. Він відходить від мене, повернувшись спиною, а я лютую через те, що

почуваюся такою нікчемою, ніби я — повний нуль. Відкривши одну зі своїх багатьох скринь, батько витягує паку тканин і простягає мені:

— Візьми, це тобі!

Трішки збентежена, беру її в руки, стараючись не забруднити тканину кров'ю. Зміям зовсім не пасує шовкова м'якість та аквамариний колір подібного убрання. Розтрусивши згорток, бачу сукню, яка мало чим відрізняється від тієї, що зараз на мені: лінії мережива скидаються на хвилі океану, а манжети та виріз оздоблені перлами. Найнедоречніше одіяння для життя на борту корабля.

— Ми очікуємо високого гостя. Мені потрібно, щоб ти його вразила. Зможеш?

— Звісно, батьку! — ось наказ, який мені під силу.

— Чудово. Ступай переодягнись. Пізніше я пошлю по тебе.

Схоже, аудієнцію завершено. Тож покидаю каюту, намагаючись не посковзнутися на великій плямі крові.

Прямую на палубу — ковтнути свіжого повітря. Коли оминаю Змій, що воскують дошки для захисту від гниття, порив вітру на мить здіймає мою спідницю, і її край рветься у далечінь моря, що розкинулося попереду. Давно навчилася давати собі раду із такою непрактичною річчю, як сукня; вона ніби знак для всіх, хто стрічається мені на шляху: ця дівчина поки що не повноправна членкиня екіпажу. Ніколи не бачила, щоб інших змушували носити спідниці, тож схиляюся до думки, що це ще одна батькова тортюра. О, як вона мене дратує! Краї спідниці постійно

розтинає морські простори. Він — нечутний хижак, що на Східних Островах жахає кожнісіньку душу, і ніякі хвилі йому не страшні. А я ж добре знаю, яким жорстоким убивцею може бути океан, на власні очі бачила, що стається з моряками під час бурі на менш габаритних кораблях. В океанських глибинах затаїлася справжня армія; ці безжальні душогуби, заховавшись у темряві, вичікують зручного моменту для атаки. А найстрашніші, звичайно, зміїні акули — їм згодиться будь-яка здобич. Людина чи корабель — все зникає в їхньому гігантському череві.

В одному з моїх ранніх спогадів я тону в морі. Вода заповнює легені, а руки й ноги зводить судома. Важка вода... Жахливий чорний морок... Я вже й забула, як випала за борт і хто мене врятував. Але мені досі так лячно, ніби це сталося лише вчора. Коли намагаюся стерти ці спогади, сні притьмом спішать їх освіжити.

Якщо «Діва» — моя тюрма, то океан — тюремник.

Інші Змії про це навряд чи здогадуються. Ну справді, хіба личить мені, доньці Гадюки, боятися океану? Страх води — це така ганьба, моє найвразливіше місце. Та коли я подолаю цей клятий страх.

Така моя мета. Подобається мені це чи ні.

Нігтями дряпаю поручень з потрісканого дерева, прагнучи принести кораблю біль. Хай мої страждання стануть і його стражданнями теж.

Втішає одне — мені лише сімнадцять. Тому я ще не вправі приєднатися до офіційних лав Змій, і від мене не вимагають жодного виконання вказівок мого батька чи Короля. Але уже за декілька тижнів — мої «омріяні» вісімнадцять, а це означає, що не за горами Ініціація з низкою випробувань, які мені доведеться витримати, аби стати пліч-о-пліч з батьком. Уповноважена Короною, я отримаю звання вбивці на рівні з усіма п'ятдесятьма дужими членами батькового екіпажу, кожний з яких — добре тренований головоріз.

Якби це не було жорстокою реальністю, я б щиро посміялася.

Я в жодному разі не нехтую важливістю Гадюки і його команди. Навпаки, глибоко поважаю. Декілька століть тому Велика Земля, що лежала далеко за морем, погрожувала Дванадцяти Островам, і Східний Король доручив першій Гадюці проваджати-захищати королівську флотилію. Підвладний лише Королю, Гадюка зажив собі слави